

Hasadás

1.

Valahová eltette a kulcsot, és most nem találja. Sehol. Nemrég ébredt. Nagyon szeret aludni. Az alvással felejt, az álmok törölnek, sok mindent, máskor oly fontos információkat is, mint például a kulcsot. Hogy hová tette. Nem tudja. Feltúrja a táskáját, egyszer egy férfi, de talán nem is férfi volt, azt mondta róla, olyan így, mint egy kotoréke, ahogy a táskájában keresgél, mélyen behajolva.

Akkor is keresett valamit, talán akkor is a kulcsát kereste, már nem emlékszik. Nem nagyon akar emlékezni. Csakhogy azt nem választja az ember. Az emlékezés is olyan, mint a szerelem, nem akkor történik, nem úgy, és nem azzal, akivel, nem, ahogy jó volna. Amikor éhes, akkor is alszik. Jobb aludni olyankor is. Aludni mindig jó. Aludni biztonságos. Az ébrenlétben csak elkallódik az ember.

Nincs meg a kulcs, hát nem baj. A kertet nem zárja be, úgy hagyja ott, nyitva, a kaput csak behúzza, belülről van egy rigli, azt rátolja, nem fog betörni senki, tőle nincs mit elvinni, ezt az egész környék tudja, ha bemegy valaki, az csak körbenéz, esetleg kieszi a hűtőből a megmaradt kaját, jóllakik és továbbáll, nincs mitől félnie, őt nem lehet megrabolni. Már nincs mit elvenni tőle.

A temető kapuján együtt lép be a lánnyal, már többször látta őt, magas és vékony a lány, kortalan, nem tudja megmondani hány éves lehet, azt sem, hogy mi a foglalkozása, hogy szegény-e vagy gazdag, hogy miért van ott, kiért, azt sem tudja, még sosem merte megszólítani, hogy megkérdezze tőle. Csak tudja, hogy mindig ott van. Rendszerint a sír mellett ül.

Ritkán kel fel mellőle. Öleli a követ, lehunyt szemmel, vagy térdén vázlatfüzettel rajzol valamit, esetleg eszik. A múltkor kiflit evett, üres kiflit. És kakaót ivott mellé, zacskóból, fél literes zacskós kakaót, pont, mint ő gyerekkorában, leharapva a zacskó csücskét, arcát az égnek emelve, akkor is csukva volt a szeme. Az ember, ha örömhöz jut, mindig becsukja a szemét.

Odaér a sírhoz, sorban kiszedegeti a vázából az elfonnyadt virágokat, kiönti a földre a maradék vizet, poshadt szaga van, az enyészete, rohadó, édeskés szag. Sötét színű a víz, sárgásbarna, opálos fényű, messzire tartja, a lábára fröccsen mégis. Kiveszi a szatyrából a mécseseket, a selyempapírba csomagolt virágot is, otthon szedte, a kertjében, pünkösdi rózsa és pár szál nefelejcs.

Leteszi a párkányra, senki nem fog hozzányúlni, míg elmegy a kúthoz, a temetőkert középső útján van, a bejárattól nem messze, kútgyűrű, csappal, a gyűrű alacsony, beton, ilyenben fürdött gyerekkorában, nagypapa kertjében, ott a kerek kút mellett állt, azon tartották a vödört, a gyűrűbe csorgott a felesleges víz, itt is így van, vigyáznak minden csepre, kárba ne menjen.

A kút mellett megint ott a kislány. Vele is találkozni szokott, rendszeresen, nincs alkalom, hogy ott ne lenne, amikor ő jön, a kislány is ott van. Helyeske, hat-hét éves forma, vaskos vörös fürtökkel. Nagyanyja versére emlékszik. Vörös kutya, vörös ló, vörös ember, egy se jó. Hát pedig a kislány vörös, vörösebb nem is lehetne. Rőt. És mezítláb van. Saruját levéve.

A kúton vasrúd, rajta műanyag öblítő flakonok, kommunális locsolókannák, bárki elviheti őket. Megtölti az egyiket vízzel, kiöblíti a vázák belsejét, a kannát magával viszi. A sír szélén törperózsák, azokat is meg kell locsolni. A lány által ölelt síron árvácskák, néha azoknak is ad vizet. Visszamegy. Biccent a lánynak, de az hiába látja őt, épp csak felemeli a fejét, nem köszön vissza.

Meggyújtja a mécseseket, miután a virágokat elrendezte, leül melléjük, elővesz egy cigarettát. Nézi a betűket maga előtt. Van a fájdalomnak olyan foka, amikor már nem érezni semmit, elzsibbasztó, megbénító kín, bele lehet fásulni. Méreg, a veszteség mérge, a lélek vénáiba a halál fecskendezi, a magány kígyómarása ez, a légzőrendszer is leáll, totális paralízis. Csend van. Odabent és kívül is.

2.

Belepocskol a vízbe, szereti, ahogy beleér a keze, a víz felkavarodik, nyitott tenyerét összecsukja, ökölbe szorítja, és újra kinyitja, blugyog és bugyborékol a víz, furcsa, érdekes hangja van. Megpróbálja megmarkolni, meríteni belőle, de nem lehet, a vizet nem lehet kézzel megfogni, szétfolyik. Látott ma egy békát, amikor odaért a kúthoz, akkor ugrott le a jószág a betongyűrű szürke pereméről, nagy kövér béka volt, zöld és barna foltos, varangyos, és amikor észrevette őt, nagyokat ugrálva menekült előle, vicces volt. Látott egy rigót is, kőről kőre repült, és hangosan énekelt, a párját hívta a fészekbe, hogy a fiókái elől elmehessen ő is végre enni, kukacot gyűjteni. Hallotta, amit a madár mondott, még mindig érti az éneküket, egyszerű az, nem nehéz, az állatok tisztán beszélnek. Azután, ahogy a rigó repkedett, látta, hogy észreveszi egy macska, és lopakodni kezdett utána, de a madarak okosabbak, nem volt a cicának túl sok esélye. Azért mégis veszélyes volt. Ő is siccegett egyet, összecsapta a tenyerét, hogy elriassza. A macska meglátta, ránézett borostyánzöld szemével, egy pillanatra megmerevedett az egész teste, felmérte az erőviszonyokat majd széleseben elfutott.

Elmosolyodik. Apró kezével hátrasimítja a homlokába hulló vörös tincseket, kartonruhája zsebéből előszed egy hajgumit, és hátul a tarkóján összefogja a fürtöket. Mi másra való az ember, ha nem arra, hogy a természetben és ahol csak teheti, rendet és békességet tartson? A cica elfutott. A ragadozókat néha nagyon könnyű megfékezni. Még akkor is, ha az ember természetére nézve kicsi. Nem mindig sikerül, de most igen. Persze hogy elégedetten mosolyog. A fű puha a talpa alatt, a föld meleg. Megfordul, látja a szőke lányt, megint ott ül a kövön, rajzolgat. Ma újra megpróbálja szóra bírni. Leül mellé, ahogy szokott, és mesél neki, kérdegeti. A lány sohasem küldi el, pedig tudja, sokszor idegesíti a jelenléte. Van nála színes kréta és ceruza, azt odaadja neki, talán akkor figyelni kezd rá, még az is lehet, hogy elmosolyodik. Még sosem látta mosolyogni, mióta itt ül. Persze egy temetőben nem szokás. De mégis. Mindjárt odamegy hozzá, csak előbb meglocsolja a mama virágait. Megmeríti a pöttyös műanyagkannát, ahogy kiemeli a vízből, csordultig van, végigfolyik a karján és a lába szárán, csiklandozza, majdnem felkacag, de azt itt nem illik.

3.

Locsog, fecseg, karattyol. Mellette ez a kisgyerek. Valóban idegesítő. Valamiért mégsem képes rá, hogy elküldje. Egyszer a férfi azt mondta rá, hogy ő is ilyen, hogy egyfolytában beszél, pont olyan, mint Pepin bácsi. Nem emlékezett azonnal a Sörgyári capriccióra, az ember nem mindig azonnal emlékszik, sőt, az emlékezete sokszor cserbenhagyta, amikor azzal a férfival volt, majdnem állandóan. Egyébként fura, fel sem merült benne, hogy idegesíti, akkor azt érezte helyesnek, hogy beszéljen, azt tartotta feladatának, hogy elterelje a figyelmét, hogy megvigasztalja, ösztönösen tett így, és az ember nem mindig tud felelni az ösztöneiért, rendszerint mire észreveszi, hogy azok rosszat súgtak, már késő.

Előveszi a tiszta papírlapot, megint elrontotta a portrét. Összegyűri. Radírozni nem lehet, szénkréta van csak a táskájában, ma azzal dolgozik. Újrakezdi. Rajzolja a férfi arcát, csak azt rajzolja, nem tud mást. Egyelőre nem. Jól emlékszik nem csak az arcára, de a testére, a bőrére, a bőre tapintására is, nem jellemző, nagyon puha, sima, langyos és lágy bőre volt, szerette volna újra és újra megérinteni. A férfi magas volt, nem csak hozzá képest, hanem igazán magas. Valamikor vízilabdázott, és ő szeretett volna újra és újra hozzábújni, ölelni őt. Nem azért, hogy tudja, az övé, hanem csak úgy.

Erős, tömött haja volt, göndör és rövidre nyírt, amikor megismerte, már őszült, nem egérszürkén, mákosan, hanem ezüsttel tűzött feketén, a homloka magas, a szeme barna volt, sötétbarna, ha a fény felé nézett, akkor gesztenyeszín, mindig látszott benne a sóvárgás, az éhség, a vágy és a könny. Törött tükör volt, összetörték, sosem volt öröm, a szemüvege vékony fémkeretes csak felnagyította ezt. Éjszaka sokszor sírt, szopta az ujját, a vastag és puha száján, a felső ajkán középen reggelre ettől mindig egy kis csücsök lett, párnácska. Köré fonta a combjait, magához húzta szorosán, bújt hozzá, belé, és ő elrejtette volna, ha kell, önmagában. Ha kell, örökké. Csupaszon feküdtek, meztelenül, összebújva minden éjjel, mint a kicsi gyerekek.

Mellkasán érezte a szívverését, vagy a hátán, az mindegy volt, csak kellett, hogy érezze, és a lélegzetét is, a sajátjaként. Ébren virrasztott mellette, a férfi olyankor sosem ébredt fel, csak úgy tudott aludni, hogy ő volt, aki őrizte, csak akkor tudott álmodni, ha ő fent maradt. Szeretkezésük lassú és csendes volt, mindig nagyon mély. Meg akarta menteni, meg is mentette, meg akarta gyógyítani, meg is gyógyította. A férfi nem teremtett benne semmit, nem volt erő, akarat és élet, ő adta oda neki saját teremtő erejét. És elveszítette.

Így volt jó, mert így akarta, ő akarta így. Nem elveszíteni, de mindent odaadni, az elvesztés nem volt benne, arról nem tudott, nem gondolkodott, nem számolt, nem is törődött vele, saját magával sem, akkor nem az volt a fontos. És a férfi vitte. Ahogy régen az emlékezetét, úgy a szívverését, és a lélegzetét is, mind elvitte magával. Kár, hogy csak szénceruzával kezdte el a

rajzot, hosszú idő óta most először érzi úgy, hogy jó volna színesben rajzolni, ábrázolni, és talán nem csak portrét, hanem jeleneteket. A kislány mellette fecseg, nem küldi el, akkor sem küldi el, ha idegesíti, ő nem fog már soha többé senkit. Sem elküldeni, sem elveszíteni. Kezében maszatolódik a krétarajz, térdére teszi a vázlatfüzetet, megtörli a tenyerét a farmerja szárában.